

ved alle Midler at sørge for, at en Skamplet som denne paa det nuværende System ikke skal kunne følge over paa det ny System, vi nu arbejde paa at faa indført. Og den Begivenhed, jeg har omtalt, rækker efter min Mening meget længere end til Spørgsmaalet om Beskikkelse af Forsvarer. Den rækker ogsaa til Spørgsmaalet om Forsvarerens Stilling under Forhørene, den rækker til Spørgsmaalet om Ret for Arræstanterne til at klage til Overøvrigheden, og den rækker ogsaa henimod det kommunale Udvalg eller et andet Udvalg til at føre Tilsyn med, hvad der foregaar i Arresterne. En Begivenhed som denne mener jeg er vel egnet til ligesom at faa Skællet til at falde fra Øjnene for, i hvor høj Grad vi trænge til at komme bort fra det nuværende System, at komme grundigt og fuldstændigt bort fra det, komme bort fra det paa en saadan Maade, at man har gjort alt, hvad der er menneskeligt muligt for, at ikke den Slags Ulykker skulle forplante sig over paa det ny System.

Ændringsforslaget Nr. 255, hvorved det foreslaas, at den Frihed, der i visse Tilfælde var indrømmet Redaktører eller andre Medlemmer af Pressen til at undslaa sig for at give Vidneforklaring, bortfalder, gik den ærede Ordfører for Mindretallet let hen over under Henvisning til, at Spørgsmaalet var afgjort ved den civile Proces. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der er jo en lille Forskel mellem denne Bestemmelse i Lovforslaget vedrørende den kriminelle Proces og Bestemmelsen vedrørende den civile Proces, den nemlig, at i § 768, den Paragraf, her er Tale om, er vedkommende Pressemands Ret til at vægre sig ved at give Forklaring ikke ubetinget. Han vil efter Lovforslaget ikke kunne vægre sig ved at afgive Forklaring, naar Straffesagen enten drejer sig om Indiskretioner fra Embeds- eller Bestillingsmænds Side eller om nogen Forbrydelse, der kan medføre større Straf end simpelt Fængsel. Fritagelsen angaar altsaa kun de Tilfælde, hvor Forbrydelsen ikke er en Embedsforbrydelse eller ikke kan medføre anden Straf end Bøder og simpelt Fængsel. Det forekommer mig, at Fritagelsen her er saa stærkt begrænset, at man uden nogen som helst Betænkelighed vilde kunne gaa med dertil.

Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 259 om Politimesterens Ret til at indkalde Vidner under Efterforskningen, skal jeg, idet jeg slutter mig til den ærede Mindretalsordfører, tilføje, at det forekommer mig,

der kunde være Grund til at frygte for, at en Bestemmelse som denne kan blive misbrukt til at gøre Borgerne langt større Ulejlighed end nødvendigt. Ikke fordi Politimesteren skulde ønske at gøre dem Ulejlighed, men af rene Magelighedshensyn, fordi det er saa overordentligt let at sende Folk en Tilsigelse, naar de ere nødte til at møde. Efter Ændringsforslaget skulde de under Bødestraf møde, hvad enten de vide noget om Sagen eller ikke, og hvad enten det, de vide, har noget at betyde eller ikke, og jeg gaar ud fra, at de tillige skulde under Bødestraf sidde og vente, til deres Tur kommer til at blive afhørte. Det er en Ulempe, man under det nuværende System kender ret godt, at Folk blive tilsagte til en eller anden Tid, men paa Grund af, at saa maange andre ere tilsagte til samme Tid, kommer en Del af dem til at vente i Timevis og maa altsaa forsømme deres Forretning. Jeg frygter for, at Ændringsforslaget skulde vække stor Uvillie, og berettiget Uvillie, hos Befolkningen, og i alt Fald forekommer det mig, at hvis man vilde vedtage et Ændringsforslag som dette, maatte deraf nødvendigvis ogsaa følge Regler om Godtgørelse for de Folk, der have Ulejlighed og Tidsspilde paa denne Maade, Regler, som vistnok, saa vidt jeg mindes, ikke findes i Forslaget.

Ændringsforslag Nr. 261 og 268 om, at visse Undersøgelser af Kvinder skulde foregaa ved ærbare Kvinder, kan jeg naturligvis ikke sige noget imod i Realiteten, det er noget, som følger af sig selv, men jeg anser rigtignok Ændringen for ganske overflødig, fordi man sikkert kan gaa ud fra, at baade Retterne og Politiet altid vilde anvende ærbare Kvinder til slige Undersøgelser. Derimod kunde man tænke sig, at den udtrykkelige Bestemmelse om, at Undersøgelsen skal foregaa ved ærbare Kvinder, kunde give chikanøse Folk Anledning til i paakommende Tilfælde at rejse det Spørgsmaal, om nu virkelig den paagældende Kvinde, der skulde foretage Undersøgelsen, var en ærbar Kvinde, om der ikke var noget i hendes Liv og Fortid, som kunde rodes op ved denne Lejlighed.

Angaaende Spørgsmaalene om den sigtedes Afhøring, Anholdelse og Fængsling og om legemlig Revselse over for Varetægtsarrestanter kan jeg ganske henholde mig til Mindretallets Ordfører. — Hvad Forslaget under Nr. 283 angaar, om det kommunale Udvalg til at føre Tilsyn med Arresterne, vil jeg gerne være tilbøjelig til